

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a noua)

4 mai 2023 *

„Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva 93/13/CEE – Clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii – Procedură de executare silită a unui contract de credit care constituie titlu executoriu – Contestație la executare – Controlul clauzelor abuzive – Principiul efectivității – Reglementare națională care nu permite instanței de executare să controleze caracterul eventual abuziv al unei clauze după expirarea termenului acordat consumatorului pentru a formula contestație – Existența unei căi de atac de drept comun imprescriptibile care permite instanței de fond să exercite un astfel de control și să dispună suspendarea executării silite – Condiții care nu fac imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii – Cerința unei cauțiuni aflate în sarcina consumatorului pentru suspendarea procedurii de executare silită”

În cauza C-200/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul București (România), prin decizia din 25 februarie 2021, primită de Curte la 31 martie 2021, în procedura

TU,

SU

împotriva

BRD Groupe Société Générale SA,

Next Capital Solutions Ltd,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din doamna L. S. Rossi, președintă de cameră, domnul S. Rodin (raportor) și doamna O. Spineanu-Matei, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

* Limba de procedură: română.

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru BRD Groupe Société Générale SA, de M. Avram, avocată;
- pentru guvernul spaniol, de M. J. Ruiz Sánchez, în calitate de agent;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de G. Greco, avvocato dello Stato;
- pentru Comisia Europeană, de M. Carpus Carcea și N. Ruiz García, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatei generale, pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Directivei 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între TU și SU, pe de o parte, și BRD Groupe Société Générale SA (denumită în continuare „BRD”) și Next Capital Solutions Ltd (denumită în continuare „NCS”), pe de altă parte, în legătură cu o contestație la executarea silită a obligației de rambursare aferente unui contract de credit încheiat între TU și SU, pe de o parte, și BRD, pe de altă parte, creanța acesteia din urmă fiind ulterior cesionată societății NCS.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Al douăzeci și patrulea considerent al Directivei 93/13 enunță că „autoritățile judiciare sau administrative din statele membre trebuie să aibă la dispoziție mijloace adecvate și eficiente pentru a împiedica aplicarea în continuare a clauzelor abuzive în contractele încheiate cu consumatorii”.
- 4 Articolul 6 alineatul (1) din această directivă prevede:
„Statele membre stabilesc că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator de către un vânzător sau un furnizor [a se citi «de către un profesionist»], în conformitate cu legislația internă, nu creează obligații pentru consumator, iar contractul continuă să angajeze părțile prin aceste clauze [a se citi «potrivit dispozițiilor sale»], în cazul în care poate continua să existe fără clauzele abuzive.”
- 5 Articolul 7 alineatul (1) din directiva menționată prevede:
„Statele membre se asigură că, în interesul consumatorilor și al concurenților, există mijloace adecvate și eficiente pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive în contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori [a se citi «de către profesioniști»].”

Dreptul român

- 6 Articolul 638 alineatul (1) punctul 4 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Codul de procedură civilă”), prevede:

„Sunt, de asemenea, titluri executorii și pot fi puse în executare silită:

[...]

4. titlurile de credit sau alte înscrisuri cărora legea le recunoaște putere executorie.”

- 7 Potrivit articolului 638 alineatul (2) din Codul de procedură civilă:

„Suspendarea executării titlurilor prevăzute la alineatul (1) punctele 2 și 4 poate fi cerută și în cadrul acțiunii de fond având ca obiect desființarea lor. Dispozițiile articolului 719 se aplică în mod corespunzător.”

- 8 Articolul 713 alineatul (2) din Codul de procedură civilă prevede:

„În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestația la executare și motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede [...] o cale procesuală pentru desființarea lui [...]”

- 9 Articolul 715 alineatul (1) punctul 3 din Codul de procedură civilă prevede:

„Dacă prin lege nu se prevede altfel, contestația privitoare la executarea silită propriu-zisă se poate face în termen de 15 zile de la data când:

[...]

3. debitorul care contestă executarea însăși a primit încheierea de încuviințare a executării sau somația ori de la data când a luat cunoștință de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviințare a executării și nici somația sau executarea se face fără somație.

[...]”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 10 În luna octombrie 2007, TU și SU au încheiat un contract de credit cu BRD (denumit în continuare „contractul de credit în cauză”). În luna iunie 2009, aceasta din urmă a cesionat creanța rezultată din contractul menționat către IFN Next Capital Finance SA, care, în luna august a aceluiași an, a cesionat creanța respectivă către NCS.

- 11 La 23 februarie 2015, NCS a sesizat un executor judecătoresc în vederea recuperării silită a creanței menționate de la TU, în temeiul contractului de credit în cauză, care constituia titlu executoriu în dreptul român. În acest context, executorul judecătoresc a emis o somație de plată prin care TU era somat să achite sumele restante datorate în temeiul contractului de credit în

cauză, precum și cheltuielile de executare silită. În aceeași zi, executorul judecătoresc a dispus poprirea disponibilităților bănești deținute de TU în conturi deschise la mai multe instituții bancare. Aceste diferite acte de executare silită au fost comunicate persoanei interesate la 2 martie 2015.

- 12 Prin adresa din 6 martie 2015, executorul judecătoresc a procedat la înființarea popririi asupra salariului în mâinile angajatorului lui TU. Măsura menționată i-a fost de asemenea notificată acestuia din urmă la 13 martie 2015.
- 13 La 17 martie 2015, TU a contestat la executorul judecătoresc sumele care îi erau solicitate, iar apoi, la 5 august 2015, a solicitat aprobarea unui angajament de plată pe o perioadă de șase luni. Ulterior, la 25 mai 2016, executorul judecătoresc a dispus din nou poprirea asupra unei părți din salariul lui TU.
- 14 La 6 decembrie 2018, executorul judecătoresc a emis o nouă somație de plată a sumelor restante datorate societății NCS, majorate cu cheltuielile de executare, în caz contrar urmând a fi executată silit cota-parte aparținând lui TU dintr-un imobil situat în București (România).
- 15 La 28 decembrie 2018, TU a formulat o contestație la această executare silită în fața Judecătoriei Sectorului 1 București (România), invocând prescripția dreptului de a solicita executarea silită. Prin sentința definitivă pronunțată la 18 aprilie 2019, această instanță a reținut caracterul tardiv al opoziției la executare.
- 16 La 17 februarie 2020, TU și SU au sesizat instanța menționată cu o nouă contestație la executarea silită, invocând caracterul abuziv a două clauze ale contractului de credit în cauză, referitoare la perceperea unui comision de întocmire a dosarului de credit, precum și, respectiv, a unui comision lunar de gestionare a creditului. Prin cererea formulată, TU și SU solicitau de asemenea anularea actelor de executare silită și restituirea sumelor percepute în mod nelegal de NCS ca urmare a caracterului abuziv al acestor clauze.
- 17 În susținerea acestei noi contestații, TU și SU au invocat Ordonanța din 6 noiembrie 2019, BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București și Secapital (C-75/19, nepublicată, EU:C:2019:950), în care Curtea a declarat că Directiva 93/13 trebuie interpretată în sensul că se opune unei norme de drept național precum articolul 713 alineatul (2) din Codul de procedură civilă, în temeiul căreia un consumator care este supus unei proceduri de executare silită este decăzut din dreptul de a invoca existența unor clauze abuzive conținute în contractul a cărui executare silită este urmărită, după expirarea unui termen de 15 zile de la comunicarea primelor acte ale acestei proceduri, chiar dacă acest consumator are la dispoziție, în temeiul dreptului național, o acțiune în justiție în scopul constatării existenței unor clauze abuzive a cărei introducere nu este supusă niciunui termen, dar a cărei soluție nu produce efecte asupra soluționării procedurii de executare silită și care îi poate fi impusă consumatorului înainte de soluționarea acțiunii în constatarea existenței unor clauze abuzive.
- 18 Prin sentința din 3 iulie 2020, Judecătoria Sectorului 1 București a admis excepția invocată de BRD și de NCS, întemeiată pe caracterul tardiv al acestei contestații. Potrivit instanței menționate, deși în Ordonanța din 6 noiembrie 2019, BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București și Secapital (C-75/19, nepublicată, EU:C:2019:950), Curtea a statuat că consumatorul trebuia să aibă posibilitatea de a invoca caracterul abuziv al clauzelor contractuale în cadrul unei contestații la executarea silită a contractului în cauză, nu era mai puțin adevărat că acest drept nu poate fi exercitat în mod util în orice moment, fără a fi supus termenelor prevăzute de lege în acest scop.

- 19 TU și SU au declarat apel împotriva respectivei sentințe la instanța de trimitere, Tribunalul București (România), solicitând reformarea de către aceasta a deciziei pronunțate în primă instanță prin care s-a admis excepția tardivității contestației menționate invocată de pârâte, motivarea reținută de Judecătoria Sectorului 1 București fiind pretins eronată în drept.
- 20 Potrivit instanței de trimitere, cauza cu care este sesizată și cea în care s-a dat Ordonanța din 6 noiembrie 2019, BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București și Secapital (C-75/19, nepublicată, EU:C:2019:950), sunt similare. Cu toate acestea, ea se întreabă dacă împrejurarea că instanța eventual sesizată de consumator cu o acțiune de drept comun dispune de posibilitatea de a suspenda executarea silită a contractului până la soluționarea acțiunii respective, astfel cum rezultă din cuprinsul articolului 638 alineatul (2) din Codul de procedură civilă, este de natură să influențeze concluzia rezultată din ordonanța menționată.
- 21 Pe de altă parte, în ipoteza în care nu aceasta ar fi situația și nu ar fi posibil ca normelor de drept național referitoare la executarea silită să li se dea o interpretare conformă cu dreptul Uniunii, permițându-i-se consumatorului să formuleze o contestație la executarea silită a contractului după expirarea termenului de 15 zile prin invocarea caracterului abuziv al clauzelor contractului în cauză, instanța de trimitere ridică problema consecințelor pe care ar trebui să le deducă din aceasta.
- 22 În aceste condiții, Tribunalul București a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„[...] Directiva 93/13 se opune unei norme de drept național precum cea care rezultă din articolul 712 și următoarele [...] din Codul de procedură civilă, care prevede un termen de 15 zile, în care debitorul poate, pe calea contestației la executarea silită, să invoce caracterul abuziv al unei clauze contractuale din [contractul care constituie] titlul executoriu, în condițiile în care o acțiune în constatarea existenței unor clauze abuzive cuprinse în [contractul care constituie] titlul executoriu nu este supusă niciunui termen și în cadrul acesteia este prevăzută posibilitatea debitorului de a solicita suspendarea executării silite [...], conform articolului 638 alineatul (2) din Codul de procedură civilă[?]”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 23 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Directiva 93/13 trebuie interpretată în sensul că se opune unei dispoziții de drept național care nu permite instanței de executare, sesizată, în afara termenului de 15 zile acordat de această dispoziție, cu o contestație la executarea silită a unui contract încheiat între un consumator și un profesionist care constituie titlu executoriu, să aprecieze, din oficiu sau la cererea consumatorului, caracterul abuziv al clauzelor acestui contract, în condițiile în care consumatorul respectiv dispune, pe de altă parte, de o acțiune pe fond care îi permite să solicite instanței sesizate cu această acțiune să efectueze un asemenea control și să dispună suspendarea executării silite până la soluționarea acțiunii menționate, în conformitate cu o altă dispoziție a acestui drept național.
- 24 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, sistemul de protecție pus în aplicare prin Directiva 93/13 se întemeiază pe ideea că un consumator se găsește într-o situație de inferioritate față de profesionist în ceea ce privește atât puterea de negociere, cât și nivelul de informare (a se vedea printre altele Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Banco Primus, C-421/14, EU:C:2017:60, punctul 40 și jurisprudența citată).

- 25 Având în vedere o astfel de situație de inferioritate, articolul 6 alineatul (1) din această directivă prevede că clauzele abuzive nu creează obligații pentru consumator. Este vorba despre o dispoziție imperativă care urmărește să înlocuiască echilibrul formal pe care îl instituie contractul între drepturile și obligațiile cocontractanților cu un echilibru real, de natură să restabilească egalitatea dintre aceștia din urmă (a se vedea printre altele Hotărârea din 21 decembrie 2016, Gutiérrez Naranjo și alții, C-154/15, C-307/15 și C-308/15, EU:C:2016:980, punctele 53 și 55, precum și Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Banco Primus, C-421/14, EU:C:2017:60, punctul 41).
- 26 În acest context, Curtea a considerat deja în mai multe rânduri că instanța națională este obligată să aprecieze din oficiu caracterul abuziv al unei clauze contractuale care intră în domeniul de aplicare al Directivei 93/13 și, procedând astfel, să suplinească dezechilibrul existent între consumator și profesionist, dacă dispune de elementele de drept și de fapt necesare în acest scop (Hotărârea din 14 martie 2013, Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, punctul 46 și jurisprudența citată, Hotărârea din 21 decembrie 2016, Gutiérrez Naranjo și alții, C-154/15, C-307/15 și C-308/15, EU:C:2016:980, punctul 58, precum și Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Banco Primus, C-421/14, EU:C:2017:60, punctul 43).
- 27 În plus, Directiva 93/13 impune statelor membre, după cum reiese din cuprinsul articolului 7 alineatul (1) din aceasta coroborat cu al douăzeci și patruilea considerent al său, să prevadă mijloace adecvate și eficiente pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive în contractele încheiate cu consumatorii de către profesioniști (Hotărârea din 26 iunie 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, punctul 44 și jurisprudența citată).
- 28 Deși Curtea a încadrat astfel deja, în mai multe rânduri și ținând seama de cerințele prevăzute la articolul 6 alineatul (1), precum și la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13, modul în care instanța națională trebuie să asigure protecția drepturilor conferite consumatorilor de această directivă, nu este mai puțin adevărat că, în principiu, dreptul Uniunii nu armonizează procedurile aplicabile examinării caracterului pretins abuziv al unei clauze contractuale și că acestea sunt stabilite, prin urmare, de ordinea juridică internă a statelor membre, cu condiția însă ca ele să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare supuse dreptului intern (principiul echivalenței) și să nu facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iunie 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, punctele 45 și 46, precum și jurisprudența citată).
- 29 În plus, Curtea a precizat că obligația statelor membre de a asigura efectivitatea drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii implică printre altele, în ceea ce privește drepturile care decurg din Directiva 93/13, o cerință de protecție jurisdicțională efectivă, reafirmată la articolul 7 alineatul (1) din această directivă și consacrată de asemenea la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care se aplică printre altele definiții modalităților procedurale referitoare la acțiunile în justiție întemeiate pe astfel de drepturi (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iunie 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19-C-782/19, EU:C:2021:470, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 30 În această privință, Curtea a apreciat deja că, în ipoteza în care procedura de executare silită se finalizează înainte de pronunțarea deciziei instanței de fond prin care se declară caracterul abuziv al clauzei contractuale aflate la originea acestei executări silită și, pe cale de consecință, nulitatea procedurii respective, această decizie nu ar permite să se asigure consumatorului menționat decât o protecție compensatorie *a posteriori*, care s-ar dovedi incompletă și insuficientă și nu ar

constitui un mijloc nici adecvat, nici eficient pentru a preveni utilizarea în continuare a acestei clauze, contrar prevederilor articolului 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 (Ordonanța din 6 noiembrie 2019, BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București și Secapital, C-75/19, nepublicată, EU:C:2019:950, punctul 32 și jurisprudența citată).

- 31 Astfel, la punctul 34 din Ordonanța din 6 noiembrie 2019, BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București și Secapital (C-75/19, nepublicată, EU:C:2019:950), la care face referire instanța de trimitere, Curtea a statuat că Directiva 93/13 trebuie interpretată în sensul că se opune unei norme de drept național în temeiul căreia un consumator care a încheiat un contract de credit cu o instituție de credit și împotriva căruia acest profesionist a început o procedură de executare silită este decăzut din dreptul de a invoca existența unor clauze abuzive pentru a contesta procedura menționată după expirarea unui termen de 15 zile de la comunicarea primelor acte ale acestei proceduri, chiar dacă acest consumator are la dispoziție, în temeiul dreptului național, o acțiune în justiție în scopul constatării existenței unor clauze abuzive a cărei introducere nu este supusă niciunui termen, dar a cărei soluție nu produce efecte asupra celei care rezultă din procedura de executare silită și care îi poate fi impusă consumatorului înainte de soluționarea acțiunii în constatarea existenței unor clauze abuzive.
- 32 Instanța de trimitere ridică totuși problema dacă această interpretare este valabilă și în ipoteza în care instanța sesizată cu acțiunea pe fond este competentă să suspende executarea silită.
- 33 În această privință, trebuie să se constate că posibilitatea consumatorului de a introduce în fața instanței de fond o acțiune de drept comun în scopul verificării caracterului potențial abuziv al clauzelor contractului a cărui executare silită este urmărită și în cadrul căreia poate obține din partea acestei instanțe suspendarea executării respective poate, în principiu, să permită să se evite riscul ca procedura de executare silită să fie finalizată înainte de soluționarea acțiunii în constatarea existenței unor clauze abuzive.
- 34 Este însă necesar să se arate că, ulterior introducerii prezentei cereri de decizie preliminară, Curtea a pronunțat Hotărârea din 17 mai 2022, Impuls Leasing România (C-725/19, EU:C:2022:396). La punctul 60 din acea hotărâre, Curtea a statuat că articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale care nu permite instanței de executare, sesizată cu o contestație la executarea silită, să aprecieze, din oficiu sau la cererea consumatorului, caracterul abuziv al clauzelor unui contract încheiat între un consumator și un profesionist care constituie titlu executoriu, din moment ce instanța de fond, care poate fi sesizată cu o acțiune distinctă de drept comun în vederea examinării caracterului eventual abuziv al clauzelor unui asemenea contract, nu poate suspenda procedura de executare silită până la pronunțarea unei hotărâri pe fond decât în urma plății unei cauțiuni al cărei quantum este susceptibil să îl descurajeze pe consumator să introducă și să mențină o asemenea acțiune.
- 35 Întrebată cu privire la menținerea prezentei cereri de decizie preliminară având în vedere acea hotărâre, instanța de trimitere a arătat că aceasta conținea răspunsul la o întrebare similară, referitoare la o problemă de drept identică.
- 36 Desigur, în litigiul principal în care s-a pronunțat Hotărârea din 17 mai 2022, Impuls Leasing România (C-725/19, EU:C:2022:396), instanța sesizată cu contestația la executarea silită nu avea posibilitatea de a controla caracterul potențial abuziv al clauzelor contractului care servesc drept temei pentru această executare, în timp ce, în împrejurările cauzei care a condus la prezenta trimitere preliminară, instanța respectivă are această posibilitate, dar cu condiția să fi fost

sesizată într-un termen de 15 zile, la expirarea căruia consumatorul este decăzut din dreptul de a invoca acest caracter abuziv. În ambele ipoteze, problema esențială este însă aceea dacă posibilitatea consumatorului de a introduce o acțiune pe fond în cadrul căreia poate solicita suspendarea executării silită este, ținând seama de modalitățile unei astfel de suspendări, de natură să asigure efectivitatea protecției urmărite de Directiva 93/13.

- 37 Din decizia de trimitere reiese că o asemenea suspendare este reglementată de dispozițiile articolului 719 din Codul de procedură civilă. Contextul procedural pare a fi, în această privință, identic cu cel menționat la punctul 57 din Hotărârea din 17 mai 2022, *Impuls Leasing România (C-725/19, EU:C:2022:396)*, unde Curtea a arătat că, în cazul unei acțiuni distincte în fața instanței de fond, consumatorul care solicită suspendarea procedurii de executare silită este obligat să plătească o cauțiune care este calculată pe baza valorii obiectului acțiunii. Conținutul articolului 719 din Codul de procedură civilă, astfel cum este reprodus în observațiile prezentate de Comisia Europeană în cadrul prezentei trimeri preliminare, este de natură să confirme această constatare.
- 38 Prin urmare, trebuie arătat că, la punctul 58 din Hotărârea din 17 mai 2022, *Impuls Leasing România (C-725/19, EU:C:2022:396)*, Curtea a amintit jurisprudența potrivit căreia costurile pe care le-ar presupune o acțiune în justiție în raport cu quantumul creanței contestate nu trebuie să fie de natură să îl descurajeze pe consumator să sesizeze instanța în vederea examinării caracterului potențial abuziv al clauzelor contractuale. La punctul 59 din această hotărâre, Curtea a constatat că este probabil ca un debitor care nu și-a îndeplinit obligația de plată să nu dispună de resursele financiare necesare pentru a constitui garanția cerută.
- 39 Prin urmare, este necesar să se considere că posibilitatea de care dispune consumatorul de a introduce, fără a fi obligat să respecte un termen, o acțiune pe fond în cadrul căreia poate solicita suspendarea procedurii de executare silită în schimbul constituirii unei garanții nu este de natură să asigure efectivitatea protecției urmărite de Directiva 93/13 în cazul în care nivelul sumei necesare pentru constituirea acestei garanții îl poate descuraja pe consumatorul respectiv să introducă și să mențină o asemenea acțiune, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.
- 40 În rest, instanța de trimitere a arătat că rămâne relevantă partea din cererea sa de decizie preliminară, menționată la punctele 23 și 24 din aceasta, referitoare la atitudinea care trebuie adoptată de instanța națională în cazul imposibilității sale de a da dreptului național o interpretare conformă cu dreptul Uniunii.
- 41 În această privință, trebuie amintit că, în cazul în care nu pot proceda la o interpretare și la o aplicare a reglementării naționale conforme cu cerințele Directivei 93/13, instanțele naționale au obligația de a examina din oficiu dacă stipulațiile convenite între părți au caracter abuziv, lăsând, dacă este necesar, neaplicată orice dispoziție sau jurisprudență națională care se opune unei asemenea examinări (*Hotărârea din 7 noiembrie 2019, Profi Credit Polska, C-419/18 și C-483/18, EU:C:2019:930, punctul 76, precum și jurisprudența citată*)
- 42 Rezultă că se impune ca la întrebarea adresată să se răspundă că Directiva 93/13 trebuie interpretată în sensul că se opune unei dispoziții de drept național care nu permite instanței de executare, sesizată, în afara termenului de 15 zile acordat de această dispoziție, cu o contestație la executarea silită a unui contract încheiat între un consumator și un profesionist, care constituie titlu executoriu, să aprecieze, din oficiu sau la cererea consumatorului, caracterul abuziv al clauzelor acestui contract, în condițiile în care consumatorul respectiv dispune, pe de altă parte,

de o acțiune pe fond care îi permite să solicite instanței sesizate cu această acțiune să efectueze un asemenea control și să dispună suspendarea executării silite până la soluționarea acțiunii menționate, în conformitate cu o altă dispoziție a acestui drept național, în cazul în care această suspendare este posibilă numai în schimbul plății unei garanții al cărei quantum îl poate descuraja pe consumator să introducă și să mențină o asemenea acțiune, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere. În cazul în care nu poate proceda la o interpretare și la o aplicare a legislației naționale care să fie conforme cu cerințele acestei directive, instanța națională sesizată cu o contestație la executarea silită a unui astfel de contract are obligația de a examina din oficiu dacă clauzele acestuia prezintă un caracter abuziv, lăsând, dacă este necesar, neaplicată orice dispoziție națională care se opune unei astfel de examinări.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 43 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii

trebuie interpretată în sensul că

se opune unei dispoziții de drept național care nu permite instanței de executare, sesizată, în afara termenului de 15 zile acordat de această dispoziție, cu o contestație la executarea silită a unui contract încheiat între un consumator și un profesionist, care constituie titlu executoriu, să aprecieze, din oficiu sau la cererea consumatorului, caracterul abuziv al clauzelor acestui contract, în condițiile în care consumatorul respectiv dispune, pe de altă parte, de o acțiune pe fond care îi permite să solicite instanței sesizate cu această acțiune să efectueze un asemenea control și să dispună suspendarea executării silite până la soluționarea acțiunii menționate, în conformitate cu o altă dispoziție a acestui drept național, în cazul în care această suspendare este posibilă numai în schimbul plății unei garanții al cărei quantum îl poate descuraja pe consumator să introducă și să mențină o asemenea acțiune, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere. În cazul în care nu poate proceda la o interpretare și la o aplicare a legislației naționale care să fie conforme cu cerințele acestei directive, instanța națională sesizată cu o contestație la executarea silită a unui astfel de contract are obligația de a examina din oficiu dacă clauzele acestuia prezintă un caracter abuziv, lăsând, dacă este necesar, neaplicată orice dispoziție națională care se opune unei astfel de examinări.

Semnături